

wykazane rzeczywiste zapotrzebowanie na usługi publiczne z powodu nienależytego funkcjonowania regularnych usług transportu w sytuacji wolnej konkurencji. Do sądu krajowego należy ocena, czy w sprawach przed nim zawisłych warunki te są spełnione.

(¹) Dz.U. C 134 z 22.5.2010.

Odwołanie od postanowienia Sądu (trzecia izba) wydanego w dniu 10 grudnia 2009 r. w sprawie T-390/09 Mariyus Noko Ngele przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 10 listopada 2010 r. przez Mariyusa Noko Ngele

(Sprawa C-525/10 P)

(2011/C 139/19)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Mariyus Noko Ngele (przedstawiciel: adwokat F. Sabakunzi)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Postanowieniem z dnia 10 marca 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości (ósma izba) stwierdził niedopuszczalność odwołania.

Skarga wniesiona w dniu 22 listopada 2010 r. — Transportes y Excavaciones J. Asensi, S.L. przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-540/10)

(2011/C 139/20)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Transportes y Excavaciones J. Asensi, S.L. (przedstawiciel(-e): C. Nicolau Castellanos, adwokat)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Postanowieniem z dnia 10 marca 2011 r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ósma) orzekł, iż jest w sposób oczywisty niewłaściwy do rozpoznania niniejszej skargi.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 4 lutego 2011 r. — Schutzverband der Spirituosen-Industrie e V przeciwko Sonnthurn Vertriebs GmbH

(Sprawa C-51/11)

(2011/C 139/21)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Schutzverband der Spirituosen-Industrie eV

Strona pozwana: Sonnthurn Vertriebs GmbH

Pytania prejudycjalne

1) Czy termin „zdrowie” zawarty w definicji pojęcia „oświadczenie zdrowotne” określonego w art. 2 ust. 2 pkt 5 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności (¹) zmienionego ostatnio przez rozporządzenie Komisji (UE) nr 116/2010 z dnia 9 lutego 2010 r. (²) obejmuje również ogólne dobre samopoczucie?

2) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie wymienione w pkt 1:

Czy stwierdzenie zamieszczone w przekazie o charakterze komercyjnym w ramach etykietowania lub prezentacji lub w reklamie żywności, która jako taka ma być dostarczana konsumentowi, odnosi się co najmniej także do związanego ze zdrowiem dobrego samopoczucia, czy też jedynie do ogólnego dobrego samopoczucia, jeżeli powołuje się na jedną z funkcji wymienionych w art. 13 ust. 1 i art. 14 ust. 1 rozporządzenia nr 1924/2006 w sposób opisany w art. 2 ust. 2 pkt 5 tego rozporządzenia?

3) W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze i jeżeli stwierdzenie w znaczeniu opisanym w pytaniu drugim odnosi się przynajmniej także do związanego ze zdrowiem dobrego samopoczucia:

Czy zaliczenie do zakresu zakazu przewidzianego w art. 4 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1924/2006 stwierdzenia, zgodnie z którym określony napój o zawartości alkoholu większej niż 1,2 % objętości nie obciąża i nie oddziałuje niekorzystnie na organizm i jego funkcje jest, mając na względzie wolność posiadania opinii oraz otrzymywania i przekazywania informacji i idei zgodnie z art. 6 ust. 3 TFUE w zw. z art. 10 EKPC, zgodne z wspólnotową zasadą proporcjonalności?

(¹) Dz.U. L 404, s. 9.

(²) Dz.U. L 37, s. 16.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — Vodafone España, S.A.

(Sprawa C-55/11)

(2011/C 139/22)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone España, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zezwalającym na ustanowienie opłaty z tytułu praw do instalacji urządzeń na gminnym mieniu publicznym obciążającej operatorów, którzy, nie będąc właścicielami sieci, korzystają z niej w celu świadczenia usług telefonii komórkowej?
- 2) W przypadku gdyby wskazane powyżej obciążenie zostało uznane za zgodne z art. 13 dyrektywy 2002/20/WE, czy warunki, w których opłata jest wymagana na mocy spornej uchwały lokalnej, spełniają wymogi obiektywności, proporcjonalności i niedyskryminacji ustanowione w tym przepisie, jak również potrzebę zapewnienia optymalnego wykorzystania przedmiotowych urządzeń?
- 3) Czy należy uznać, iż wskazany powyżej art. 13 dyrektywy 2002/20/WE jest bezpośrednio skuteczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — Vodafone España, S.A. przeciwko Ayuntamiento de Tudela

(Sprawa C-55/11)

(2011/C 139/23)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Vodafone España, S.A.

Strona pozwana: Ayuntamiento de Tudela

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zezwalającym na ustanowienie opłaty z tytułu praw do instalacji urządzeń na gminnym mieniu publicznym obciążającej operatorów, którzy, nie będąc właścicielami

sieci, korzystają z niej w celu świadczenia usług telefonii komórkowej?

- 2) W przypadku gdyby wskazane powyżej obciążenie zostało uznane za zgodne z art. 13 dyrektywy 2002/20/WE, czy warunki, w których opłata jest wymagana na mocy spornej uchwały lokalnej, spełniają wymogi obiektywności, proporcjonalności i niedyskryminacji ustanowione w tym przepisie, jak również potrzebę zapewnienia optymalnego wykorzystania przedmiotowych urządzeń?
- 3) Czy należy uznać, iż wskazany powyżej art. 13 dyrektywy 2002/20/WE jest bezpośrednio skuteczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Supremo (Hiszpania) w dniu 7 lutego 2011 r. — France Telecom España, S.A.

(Sprawa C-58/11)

(2011/C 139/24)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Supremo

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: France Telecom España, S.A.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 13 dyrektywy 2002/20/WE⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 7 marca 2002 r. w sprawie zezwoleń na udostępnienie sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywy o zezwoleniach) należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom prawa krajowego zezwalającym na ustanowienie opłaty z tytułu praw do instalacji urządzeń na gminnym mieniu publicznym obciążającej operatorów, którzy, nie będąc właścicielami sieci, korzystają z niej w celu świadczenia usług telefonii komórkowej?
- 2) W przypadku gdyby wskazane powyżej obciążenie zostało uznane za zgodne z art. 13 dyrektywy 2002/20/WE, czy warunki, w których opłata jest wymagana na mocy spornej uchwały lokalnej, spełniają wymogi obiektywności, proporcjonalności i niedyskryminacji ustanowione w tym przepisie, jak również potrzebę zapewnienia optymalnego wykorzystania przedmiotowych urządzeń?
- 3) Czy należy uznać, iż wskazany powyżej art. 13 dyrektywy 2002/20/WE jest bezpośrednio skuteczny?

⁽¹⁾ Dz.U. L 108, s. 21.